

LA PUBLICITAT

REDACCIÓ I OFICINES
CARRER DE GRACIA, 34, BAIXOS. — TELÈF. 1451-A.

BARCELONA, dissabte, 17 de febrer de 1923

TALLERS D'IMPRESA
CARRER DE BARCELONA, 11 I 13. — TELÈF. 1518

EDITORIAL

Idioma espanyol a Catalunya

Hi ha una massa de gent tant ignorant respecte al veritable del catalanisme, que creu sincerament que els nacionalistes proposen d'extirpar de la nostra terra l'idioma espanyol, de manera que aquest sigui desconegut pels catalans. Això és amb tot aplom "A B C" i el senyor Fabra i Ribes. I tot surt, està clar, aquell famós argument: "No veieu que la llengua espanyola és parlada per setanta milions d'habitants i la necessitem per mantenir relacions comercials i intel·lectuals amb l'Amèrica del Centre i la del Sud?"

No acabem de comprendre com és possible aquesta ignorància de les reivindicacions catalanes en matèria lingüística. Ningú tinguí noció exacta de les nostres reivindicacions pot atribuir el propòsit d'aconseguir que els catalans ignorin la llengua espanyola. Es que per ventura no sabem, per exemple, que el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, de Barcelona, presentat com a fogar de separatisme, hi establertes, des de la seva fundació, classes especials d'idioma espanyol? Es que no sabem que en la gran majoria (per no dir totes) de les escoles catalanes la llengua espanyola hi és ensenyada?

A la coneixença de l'espanyol no hi és oposat cap nacionalista català. No neguem que l'idioma espanyol és una llengua de gran importància des del punt de mira de les relacions mercantils. Però una cosa és el posseir una llengua i altres diferents de la pròpia, i una altra cosa és que la llengua nacional sigui foragitada de l'alt lloc que per dret li pertoca en benefici d'una llengua imposada.

Suposem que l'intent d'establir a Espanya la dinastia dels Borbons, a principis del segle XIX, hagués reeixit, i que al lloc de la monarquia exòtica s'haguessin anat formant les nobles i de funcionaris desafectes a l'idioma espanyol i a la llengua francesa. Suposem que al cap d'algunes dècades la llengua francesa hagués estat introduïda en la vida oficial, en l'ensenyament, en la vida eclesiàstica, en el periodisme, en la literatura. No seria en aquest cas perfectament legítim que els patriotes espanyols combatessin la intrusió lingüística i s'esforcessin per tornar la llengua pròpia als llocs d'on se l'hauria llançada? Resultaria ridícula i absurd que davant aquesta imaginària invasió nacionalista espanyola, els partidaris del francisme defensessin del propòsit d'extirpar de la península la coneixença de la llengua francesa, i que es planyessin de l'odi dels espanyols a una llengua de cultura i de valor universal. Doncs és igualment ridícula i igualment absurd l'acusar els nacionalistes catalans de defensar la llengua espanyola. No és contra la llengua espanyola que lluitem la nostra campanya; sinó contra la imposició d'aquesta llengua en perjudici del dret de la llengua pròpia.

En l'estat actual del problema català ens oferissin des de la solució transaccional per a l'organització del nostre país, a base d'establir escoles catalanes en les quals hi hagués, amb caràcter d'obligatòria, la llengua espanyola, nosaltres, partidaris d'acceptar immediatament la proposta. La llengua de l'espanyol no ens fa cap nosa. Al contrari, ens fa nosa la imposició del llenguatge — tant si és l'espanyol, com el francès, com l'alemany — és una ofensa, una vergonya, una indignació.

Aquells espanyols que tinguin en l'ànima el noble sentiment de justícia, poden comprendre el nostre estat d'esperit, si s'imagineu llur llengua sotmesa a una llengua que no és la pròpia. La llengua dels catalans no va contra l'idioma espanyol pel fet de ser tal, sinó per ésser a Catalunya un idioma imposat i un instrument d'esclavatge. Que l'idioma català tingui la senyoria sobre la vida catalana; i després ja tindrem temps d'aprendre l'espanyol.

política internacional catalana

II
El nacionalisme català — dèiem en una nota anterior — és com un estat en potència dins d'un estat: Catalunya és troba.

Avant, davant de la política internacional, que fa l'Estat espanyol, d'altra part, es troba davant de la situació general europea.

Des avui la posició dels polítics catalans davant de la política internacional espanyola ha estat d'una puerilitat i d'un sentimentalisme enormes. I es comença a la política aranzelària ens hem fugat de pens i mans al març d'Estat. Han estat, en realitat, els nostres polítics nacionals els iniciadors d'un nacionalisme espanyol. Això és el que hem fet els nostres homes més importants a les solucions pràctiques. A la política part, hem vist un home fort com el Pral de la Ribera, ministre de fet, durant la guerra, amb els defensors, conscients de la unitat espanyola, així és, amb una neutralitat de fons.

El Pral, que era gemenet, una mica per educació i per les filtracions de la seva època, però que el triomf d'Alemany hauria estat favorable a la solució del problema ibèric. Li havien dit, en realitat, el tradicionalisme de París.

Aquestes idees del Pral responen a una preocupació de donar a Catalunya una política internacional. Per conèixer exactament les idees del Pral, hem de consultar de consultar variis episodis particulars, fins avui inèdits. Es pot afirmar, però, que a

Jugar per desprendre's de la nació opressora la carta contrària a la jugada per aquesta darrera. Essent la cosa més natural del món, hi ha hagut catalans que prengueren per Irlanda una posició de recel, el dia que saberen que els patriotes de Dublín eren germanòfils. Les nacions sortides de l'Estat austro-hongarès hagueren de jugar durant la guerra la carta contra Viena.

Avui, la força del ministeri d'Estat espanyol consisteix en la seva debilitat, és a dir, en no tenir una "política espanyola", sinó una dèbil política de circumstàncies. Tot fa creure, però, degut principalment a la relativa importància econòmica que la neutralitat ha donat a Espanya, que el ministeri d'Estat haurà de prendre un dia o l'altre, voluntàriament o imposadament, una direcció. Espanya podrà mantenir-se isolada davant dels conflictes de mundial interès secundari, per exemple davant dels conflictes que es dibuixen als Balcans o a Orient, però el pròxim gran conflicte tindrà una importància tecnico-industrial tan considerable, que no és ja possible imaginar un recel del món deslliurat de la sotragada general.

Es un fet que avui: tota la política mundial gira en torn d'Alemany. No solament s'allunya cada dia la possibilitat d'un acord franco-alemany, sinó que s'augmenta en la mateixa proporció la diferència anglo-francesa davant d'Alemany. Es d'esperar que aquesta diferència s'enfonsi tant que arribi a separar definitivament aquestes dues nacions. En realitat representen ja París i Londres dues "intuïcions del món" diferents i qui les separa més cada dia és la seva respectiva grandesa. I no hi ha a Europa una tercera nació prou forta per provocar un segon pacte Delcaussé-Landowine. D'una part, tot fa creure que França marxa sobre el camí d'una repetició de la grandiositat napoleònica després de Wagram, i d'altra part, tothom recorda el resultat miserable que han tingut sempre les aliances continentals contra Anglaterra. Una freqüentació de la premsa d'aquest dos països és prou per permetre fer l'afirmació que les opinions públiques franceses i angleses tenen avui el color d'aquests dos fets històrics.

Davant d'Alemany, França posa el problema del manteniment i de la interpretació del Tractat d'una manera que podríem qualificar de legalística, mentre Anglaterra el posa d'una manera econòmica i realista. Per França es tracta del que Alemanya deu; per Anglaterra, del que Alemanya pot. França parla de justícia i de càstic; Anglaterra de pagaments possibles o impossibles. Anglaterra manté al marge, com a cosa resolta, els títols jurídics sobre els quals França coordina exclusivament la seva política. El seu joc més aviat és el del creditor disposat a donar al seu deutor el temps hàbil per fer-lo hargament solvent. Són les dues polítiques tradicionals. Es massa fàcil dir que la política anglesa és demagògica, internacionalista, bilística i nebulosa perquè tot el segle passat demostra, i els anys d'aquest, que la política "discreta" d'Anglaterra ha monopolitzat tots els triomfs i, en canvi, que el mètode contrari de destrucció dels fets biològics és inconciliable amb el règim de relativa opinió pública i de fort sentiment de nacionalitat en què viu Europa. La política anglesa no solament és la política del passat, sinó que és la de l'esdevenidor.

No crec que convingui de cap manera lligar l'opinió pública catalana a l'actual política francesa perquè aquesta, malgrat els allargaments momentanis i els triomfs armats que pugui tenir, no serà en el futur cap paper sol. No cal esperar res tampoc de les nacions lligades avui amb França. Els lligams de Bèlgica, Itàlia, la Petita Entente i Polònia, amb París duraran el que duri el corrent reaccionari a França. El feixisme italià, per exemple, és un producte tan enormement típic de la mentalitat de l'època que l'època tancada i abandonada les idees que els monàrques i nacionalistes francesos han pintat de nou, ens semblarà un vestit vell i tronat. Un canvi radical de la política francesa en el sentit d'una col·laboració amb Alemanya — i així, si avui és llunyà, donat passat pot ésser possible — podria portar inèdits un canviament de la política italiana.

Josep Pla

PROBLEMES DE CATALUNYA

L'ENDEMA DE LES FESTES

III
En els nostres articles anteriors hem intentat demostrar que les objeccions a la viabilitat de Catalunya, per raó de la seva extensió i població i per raó de la proporció entre la seva ciutat i el seu camp, no són fonamentades. Passem ara a la viabilitat econòmica de Catalunya. Aquest és el càlcul de batalla dels catalans. Un estudi sobre el problema per a una gran part dels catalans forma decisiu. Es per això que cal urgentment fer-lo. Malauradament, l'estadística espanyola és molt defectuosa i manquen una sèrie de materials que caldria tenir reunits. Altrament, fins de les dades existents, jo, avui, no emincio més que un nombre molt escàs. Per això les notes que segueixen seran pures indicacions a les quals fóra exposat donar altre valor que el de simples insinuacions. Diguem primer quin és el problema. El problema no és si Catalunya pot proscriure totalment per la seva producció del mercat espanyol; el problema és, en primer lloc, si les circumstàncies fan necessari un tractat de comerç entre Catalunya i Espanya, i en segon lloc, quin dels dos futurs Estats sortirà de la separació econòmica més fort per poder treure la màxima avantatge de les negociacions.

Respecte al primer aspecte del problema, com que no hi ha cap dubte. El senyor Cambó ha fet notar que interessa molt més a Espanya conservar el mercat català dels seus productes que a nosaltres el mercat espanyol dels nostres. Això és el que demostra el tractat de senyor Cambó és convincent. En general, es pot afirmar que ni un dels dos problemes econòmics que es planteja a Catalunya després de la independència, deixaria d'ésser igualment plantejat a Espanya. I que la millor solució per a Catalunya i Espanya fóra donar-se mútuament els màxims avantatges.

Un boicot sistemàtic de la producció catalana — amb el consegüent boicot de la producció espanyola per part de Catalunya — fora un suïcidi. Es per això, que en el cas d'una independència cap política espanyol responsable s'exposaria a llançar la porta a les mercaderies catalanes.

Ara bé, quina situació econòmica fora la de Catalunya i quina la d'Espanya mesurada en el comerç internacional?

L'exportació total espanyola l'any 1919 fou, segons l'Annari estadístic darrer de 1923 milions de pessetes. Els capítols més importants són:

1.—Vins.....	14'39 %
2.—Fruïtes.....	10'31 "
3.—Teixits de cotó.....	8'26 "
4.—Oli d'oliva.....	8'18 "
5.—Metalls.....	6'02 "
6.—Teixits de llana.....	5'06 "
7.—Minerals.....	4'77 "
8.—Cuirs i pellis.....	4'62 "
9.—Conserves alimentícies.....	4'34 "
10.—Suro.....	3' "

Total... 68'95 %

Aquests deu títols comprenen, doncs, un 68'95 per 100 de l'exportació, és a dir, més de les 2/3 parts. Només la lectura de la llista fa veure que Catalunya hi està molt més ben representada que el que proporcionalment li correspondria.

De la partida més important, els vins, se'n produeix a Catalunya la tercera part de la producció total d'Espanya.

Respecte als capítols fruita, oli d'oliva, la Catalunya estriata té una producció bastant superior a la desena part que li corresponia segons la població, i si calculem per la Catalunya gran no cal dir que la nostra part en la producció de fruites fóra considerablement augmentada. Cert que les condicions naturals de la nostra terra fan impossible una producció minerometal·lúrgica en gran escala (la nostra producció era en 1919 només un 5 per 100 de la total espanyola), però en canvi, els capítols, teixits de cotó, teixits de llana i suró ens corresponen gairebé totalment a nosaltres.

El sobrellevat, doncs, el cas d'una independència (i especialment si en aquesta independència es acompanyessin València i Mallorca) ens emportaria una part considerable de

l'actiu d'Espanya en el comerç internacional. I en canvi, del passiu no ens emportaríem una quantitat gaire superior al que representa la nostra població, acceptant, és clar, aquelles produccions que el cotó o altres matèries que es trobaven si s'importessin en el grau que ho fem ara en una gran part com un actiu en l'exportació.

Resulta, doncs, que de cap manera hem de pensar que Catalunya en unes possibles negociacions es trobés en condicions d'inferioritat respecte d'Espanya. Econòmicament, Espanya sortiria tan debilitada, amb un balanç de comerç, tan passiu que a ningú més que a ella interessaria arribar a un acord amb Catalunya per tal de conservar en ço que fos possible l'estat de coses actual.

Es clar que l'any 1919 no es pot considerar un any normal. Però quin any es pot considerar normal avui al món? La conjuntura en un país a en una indústria varia amb mig any. Caldria recordar els anys anteriors a la guerra, però aquests anys no poden, evidentment, servir de norma per la post guerra.

Altrament, jo no donaria massa importància a l'estat de coses actual en el cos de Catalunya. Vull dir que la nostra independència desvetllaria en nosaltres noves activitats, motius patriòtics i els perills que apareixerien serien estímuls que farien reaccionar fortament l'economia de Catalunya.

Finalment la subordinació dels problemes polítics als problemes econòmics no és justa. Després de la guerra s'ha desenvolupat d'una faisa alarmant aquesta idea (mig marxista, mig manchesteriana) segons la qual el moment econòmic és el definitiu en la consideració política. Aquesta tesi és defensada naturalment per Alemanya i per la germanofília mundial. Els clàssics polítics alemanys igualment que els que duen la política pràctica abans de la guerra, sense deixar de donar importància al moment econòmic eren essencialment guiats per consideracions polítiques. Però avui que la batalla està perduda en aquest terreny seria un triomf per a alemanys si s'oblidés aquella llei i no es parlés de res més que de problemes econòmics. És clar, però, que aquest triomf en el fons no fóra altra cosa que un triomf polític.

Però creieu que la influència dels pobles en el món és mesura exclusivament per la seva potencialitat econòmica? Creieu que la influència que tenen Anglaterra o França sobre la política espanyola està en estrata dependència amb el grau que aquestes nacions constitueixen mercats o centres productors per Espanya? No depèn més aviat aquesta influència de la posició "política" que totes dues nacions tenen al món? Creieu que la situació política de França s'explica per la seva potencialitat econòmica?

Al contrari, molt sovint la posició política serveix per desenvolupar la situació econòmica. Per exemple, en el repartiment de les colònies.

Segons estadístiques d'abans de la guerra la participació dels diversos estats en el comerç mundial era molt distinta de llur posició política. Rússia, Austràlia i Itàlia, per exemple, anaven d'aquest punt d'obrir darrera d'Holanda i de Bèlgica; el Japó darrera del Canadà, Argentina, Austràlia, Suïssa, Xina i el Brasil, i així per l'estil.

Això vol dir que una cosa és l'economia i una altra la política. És que fins en el cas que es demostrés la interdependència econòmica (més no creiem que es pugui demostrar) entre Catalunya i Espanya això no voldria dir que no poguéssim menys que estar políticament units a Espanya.

El raonament de certs grups regionalistes, en el fons no és altre que el següent: Estem units a Espanya econòmicament; una separació política no faria més que complicar la situació econòmica de Catalunya sense disminuir la dependència mutua de Catalunya i Espanya car aquesta dependència està basada en fets econòmics i no polítics.

Contra aquesta tesi (barreja de Marx i Buckle) cal sostenir que

fins en el cas que fos cert que estem lligats econòmicament de faisa indissoluble a Espanya, això no implica que no hi hagués cap guany a la nostra independència. Entre la dependència econòmica i la dependència política hi ha, tanmateix, certa distància. El nostre país pot viure en una estreta col·laboració econòmica amb Espanya i en una perfecta independència política.

Se'm dirà: i si Espanya no volgués aquesta col·laboració econòmica? Espanya no podria deixar de voler-la perquè a ningú és més útil que a ella.

Uns moments de vacil·lació, un boicot patriòtic que al cap de dos dies s'hauria de reificar i prou. Els polítics espanyols haurien de veure que és millor salvar-se, bo i salvant l'enemic que ensorrar-se bo i ensorrant-lo. La política és l'art de fer viure les nacions i no de fer-les morir.

Joan Crexells

Full de dietari

El panarrisme

Tots els que a França tenen instal·lació de telefonia sense fils, es troben fa pocs dies amb una comunicació que deia:

—Allò! El ministre d'Agricultura recomana a tots els bons francesos que economitzin el pa!

Aviat és dit. Estalviar el pa. Als nostres compatriotes ja els ho podria recomanar el ministre, el president del Consell i el Sursum corda — personatge dotat d'un poder encara no ben determinat, però, segons sembla, eficaçíssim.

No. El català és un furios enamorat del pa. Sense pa no pot engolir cap menja. Sense pa no pot viure.

Heu vist alguna vegada una colla de catalans emulats ja els ho podria recomanar el ministre, el president del Consell i el Sursum corda — personatge dotat d'un poder encara no ben determinat, però, segons sembla, eficaçíssim.

M'han contat la història d'un eminent home de ciència, català, que, durant la seva estada a Alemanya, dinava en un petit restaurant on cada client prenia directament i discrecionalment el pa dipositat en una mena de cistella. El nostre home feia com tothom. Però ho feia moltes vegades. Al cap d'avall d'una temporada, el manager li digué amb perfecta cortesia: "Si voleu seguir menjant llenguets amb la mateixa abundància, caldrà que pagueu un suplement".

Aquesta anècdota demostra que adfuc els catalans que fugen a l'estranger per copsar la ciència en les seves fonts, no poden llevar-se del damunt el vicí nacional, o sia, el panarrisme.

Em sembla que per aquest camí — la devoció al pa de blat — trobarem manera, temps a venir, de fer un bon tractat de comerç amb Espanya.

Carles Soldevilla

La situació a la Ruhr

L'operació portada a cap pel Govern alemany per tal d'afixecar la col·litació del marc, llançant al mercat grans quantitats de divises estrangeres, per i plata, ha produït diferents efectes als països aliats i a Alemanya. Mentre els aliats asseguren que la maniobra és demostrativa de l'existència de grans reserves financeres, els financers alemanys es mostren alarmats pels perills que pot produir aquesta alça flotila i passatgera. El director de la Reichsbank ha amenaçat dimitir; la "Rote Fahne" (La Bandera Vermella), òrgan de l'extrem comunisme, qualifica la maniobra de gegantí Panamà. Aquesta alça ha produït a més a més l'encaixament de la vida.

Les gestions de M. Le Troquer a Londres per veure de compensar la neutralitat anglesa al Rin amb el bloqueig de la Ruhr, han acabat amb l'autorització per utilitzar determinades línies i amb unes contraproposicions angleses que el no ratifiquen les pretensions franceses tampoc les contràries.

FINANCES I COMERC

SESSIO DE BORSA del 16 de febrer de 1923

BORSA MATE	Obertura	Alta	Baixa	Tancat
Kordas	69.45	69.55	69.45	69.55
Alaranta	69.50	69.55	69.50	69.55
Felgueras	69.50	69.55	69.50	69.55
Filipinas	201	204.25	201	204.25
Metropolita	150	150	149.25	149.25
F. C. Metropol.	128.50	128.50	128.50	128.50

Cotització oficial de la Borsa de Barcelona

DIA 16 DE FEBRER 1923	
PELLES DE L'ESTAT	
Deute interior 4 1/2 %	71.25
" Exterior 4 %	56.25
" Ample 4 %	56.25
" Ample 5 %	56.25

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

AJUNTAMENTS I DIPUTACIONS	
Deute municipal R. 1903	78.75
" 1904	78.75
" 1905	78.75
" 1906 Ser. A.	80.30
" 1906 Ser. B.	80.75
" 1907 Ser. D.	80.75
" 1908 Ser. D.	80.75
" 1909 Ser. B.	79.00
" 1910 Ser. B.	79.00
" 1911 Ser. B.	79.00
" 1912 Ser. B.	79.00
" 1913 Ser. B.	79.00
" 1914 Ser. B.	79.00
" 1915 Ser. B.	79.00
" 1916 Ser. B.	79.00
" 1917 Ser. B.	79.00
" 1918 Ser. B.	79.00
" 1919 Ser. B.	79.00
" 1920 Ser. B.	79.00
" 1921	79.00
" 1922	79.00
" 1923	79.00

L'ASSOCIACIO DEL MERCAT LLIURE DE VALORS

La Junta directiva del Mercat Lliure de Valors ha quedat constituïda de la següent manera:

Consell de govern. — President, Excm. senyor Joan Antoni Gamsó i de Abasco; Comte de Gamsó; vice-president, Excm. senyor Josep Gamsó i de Abasco; Reg. Marques de Cabanes; consellers, Pere Clavié i Massana, Joan Mas i Calmet, Ignasi Soler i Damiana, Nicolau Bonilla i Segura, Francesc Rosique i Solé.

Junta directiva. — President, Lluís Marsans Pelis; vice-president, Josep V. Sabater i Julia; Tresorer, Angel Baranías i Julia; Comptador, Vicens Barceló i Oliver; vocal: Adolfo Latorre i Madoz, Joan Brosa i Gaspar, Pere Tanya i Clavié, Lluís Figueras i Delt; secretari, Francesc Buendia i Casellas.

BORSA DE MADRID

Interior comptat, 71.00.
Amortitzable, 4 per 100, 97.00.
Idem 5 per 100, 98.00.
Exterior, 87.99.
Banc d'Espanya, 189.00.
Idem Espanyol de Crèdit, 189.00.
Idem Riu de la Plata, 189.00.
Sociedad profesora, 79.50.
Idem ordinari, 39.00.
Cèdula, 91.05.
França, 39.75.
Llures, 39.00.

PARIS TANCAT

Canvis a Londres, 77.50.
Idem Bèlgica, 88.00.
Idem Espanya, 259.50.
Idem Holanda, 65.75.
Idem Itàlia, 71.00.
Idem Nova York, 165.85.
Idem Portugal, 71.00.
Idem Suècia, 44.75.
Idem Suïssa, 31.75.
Idem Grècia, 100.00.
Idem Noruega, 30.00.
Idem Dinamarca, 31.65.
Idem Berlín, 00.50.
Idem Praga, 49.00.
Llures, 77.50.
Pesetes, 259.50.

ESPESSES TANCAT

Llures, 79.50.
Dòlars, 16.61.
França suïssa, 31.75.
França, 00.50.
Còdula, 24.00.

LONDRES TANCAT

Cèdula argentina, 40 1/8.
Exterior, 75.
França, 77.50.
Nova York, 165.85.
Espanya, 259.50.
Suïssa, 24.97.
Holanda, 11.83.
Itàlia, 97.75.
Suècia, 17.61.
Portugal, 21.8.
Argentina, 43.18.
Montevideo, 42.58.
Xile, 39.40.
Berlín, 22.50.
Copenhague, 24.63.
Yokohama, 20.81.
Bèlgica, 88.60.
Noruega, 25.125.

SOLER I TORRA GERMANS

Banquers
BITLLETS

Francescos, 38.50 per 100.
Anglesos, 29.90 pesetes.
Italià, 30.40 per 100.
Belgues, 33.90 per 100.
Suïssos, 11.60 per 100.
Portuguesos, 0.70 pesetes.
Alemanys, 0.64 per 100.
Austriacs, 0.61 per 100.
Holandesos, 2.40 pesetes.
Suècia, 1.53 pesetes.
Noruega, 1.03 pesetes.
Dinamarques, 1.03 pesetes.
Rumanos, 2.25 per 100.
Estats Units, 6.33 pesetes.
Canadà, 6.10 pesetes.
Argentina, 2.78 pesetes.
Uruguai, 5.10 pesetes.
Xile, 0.65 pesetes.
Brasil, 0.53 pesetes.
Bolívià, 1.55 pesetes.
Paraguai, 0.10 pesetes.
Japonesos, 2.75 pesetes.
Argelins, 37.50 per 100.
Egipte, 29.30.
Filipines, 2.75 pesetes.

OR

Alfons, 124.00 per 100.
Onzes, 123.50 per 100.
4 1/2 duros, 123.50 per 100.
1 duro, 123.50 per 100.
Isabel, 123.50 per 100.
França, 123.50 per 100.
Llures, 31.00 pesetes.
Dòlars, 6.38 pesetes.
Cuba, 6.38 pesetes.
Mèxic, nou, 123.50 per 100.
Veneçuela, 123.50 per 100.
Mars, 123.50 per 100.

CHAVES I PIGBERT S. C.

Negociem tots els cupons vancament 1 meser pròxim.

